

Bölüm 1 | Rutin, sonsuz bir dansdır

La routine de la vie,
Comme une danse infinie.

- Giriş
- “Tecrübe mi bu? Yoksa bir şans mı?”
- Soyguna Soyulmuşlar
- Gök Gürlüyor
- Gün ayıyor
- Haklar Yeniyor
- Kartlar Dağıtılıyor
- Haçlar Dağıtılıyor
- Birinci bölümün özeti

Giriş

Sihhi Ceylan

“Tecrübe mi bu? Yoksa bir şans mı?”

Birinci Bölüm

Rutin, sonsuz bir danstır

La routine de la vie,
Comme une danse infinie.

“Tecrübe mi bu? Yoksa bir şans mı?” diye dudaklarından döküldü hızlıca “tek yaşayan kadın”ın. Kadın tek yaşıyordu. Bunu kapıdaki ayakkabılıktan anlamıştım. Bir ayakkabılık, insanın hayatı hakkında birçok şey anlatabilir. Maddi durumundan, kaç kişi olduklarına. Hatta uzun süreli ilişkileri/evlilikleri olan insanların daha az ayakkabıları var. Belkide eskilerin aşk’a zevce demesinin sebebi buydu. Bunu bilemiyorum.

Kadın bu soruyu sordu, çünkü ben bozuk çamaşır makinesini tamir etmeye geldiğim bu evde şu anda lavabo musluğunun contasını değiştiriyordum. Yanımda conta olması kadını şaşırttı, üstüne bu cümleyi kurdu.

“Şans” dedim, “Şans sadece hazırlıklı olanları sever” iş kıyafetlerimin içinde bulunduğu kirli duruma göre oldukça havalı bir cümleydi bu. Böyle tezatları severim, insanları yaşıtan ve öldüren aletlerin neredeyse aynı olması gibi. Harun yanımda telefonundan merkeze haber veriyordu. Bunu yapmasından nefret ediyordum. Çünkü Aylin’le konuşma işini ben sahiplendim. Çünkü Aylin’le konuşmayı ben hak ediyorum. Çünkü Aylin mesajda “Tamamdır” ‘ı öyle bir söylüyor ki, muhtemelen sesini bir kez bile duysam olduğum yere bayılırım.

Harun, düz bir adam. 3 senede onunla yaşadığımız en büyük şey bir kere dilimin sürçmesinden dolayı ona hatun demiştim. O kadar. Daha fazla bir şey yaşamadık Harun’la.

Kafamın içerisinde yarıştırdım bulunduğum evin sahibi “tek yaşayan kadın” ile Aylin’i. Bahsi geçen kadın, 30 yaşlarında. Evdeki pembe kalemlerin ve hediye paketlerin fazlalığından ilkokul öğretmeni olduğunu düşünüyorum. Çamaşır makinesini tamir etmek için girdiğim tuvaletinde gördüğüm kadarıyla kimyasal vücut kremleri, losyonları ve yiyemeyeceği bir çok şeyi barındırıyor. Yiyemeyeceğin şeyi vücuduna sürme diyordu Muhammed Ali. Hâlbuki aylin öyle mi? Bilmem... Ama öyle olmama olasılığı var. Ve bu beni cezbediyor.

Üstelik Aylin’in bir adı var, “tek yaşayan kadın” ‘ın yok. Ve bu beni cezbediyor.

Takılıyor, musluğun contası. Akmıyor artık. Sızıyor Artık. Aklıma ezberlediğim bir şiirin bir kısmı geliyor;

“Bir sızı var doğduğumdan beri / Ruhumundan akıp giden / Suyun hortumlu tadını unuttum / annemi kaybettiğimden beri”

Öyle şiirden aman aman anlamam ben, sadece yıllar önce çalıştığım bir kafede birinin bıraktığı şiir kitabını okurum. Sanırım obsesifim o kitaba karşı. Sadece onu okuyorum.

Musluk akıtmıyor, çamaşır makinesi çalışıyor. Ücreti temin edip yola koyuluyoruz harunla.

Sanırım bugün yapılacak bir iş kalmadı, bu sebepten ofise geçiyoruz. Aylin’den haber bekliyoruz. Aylin bize hangi adrese gideceğimizi ve ne yapılacağını söylüyor merkezden. Harun beklerken telefonda oyunlar oynuyor, ben ise uyuyorum.

Ofis, 14. katta, bolca beyaz ışığı olan ve bolca bina manzarası olan bir daire. Burada genelde burjuvailer(bence hepimiz gibi onlarda bir kabile) takılıyor.

Soyguna Soyulmuşlar

Geçenlerde, şu bir insanın hakkını başka bir insana satan kurumlardan birindeydim. Bulunduğum bankaya maskesiyle bir adam geldi. Kimsenin gözünün içine bakamadan “bu bir soygundur ha” dedi. İçimden klişeliğine güldüm durumun. Ayrıca tüm bu klişeye kendi şivesinden nüanslar getirip kişiselleştirmesine daha çok güldüm. Derken beklenmedik bir şey yaşandı. Hâddinden fazla polis oradaydı. Ve üzerindeki fermuarlı ceketin cebinden silahını çıkarıp, soygun(oldukça nevi şahsına münhasır olan) cümlesini söylerken fark etti bunu. Ve hemen silahı yere atıp kaçtı. Ben tüm olaya şahit oldum. Silahı çıkarırken elinden düşürdüğü minik kağıt, uçup uçup ayaklarıma kondu. Bende aldım onu.

Ardından ifadeler falan alındı, silahın aslında boş olduğu öğrenildi. Adamı yakalayamadılar.

Telefonun titreşimleri ile irkiliyorum, çünkü düşünceler uykumu getirmiş. Mesajı atan Aylinim. Bu beni hep çok heyecanlandırıyor.

- ‘Yol sokak, no 7, 14. kat, daire 32 buzdolabı arıza kodu no: 14’

Arıza kodu 14, genelde rutin bakımların olmamasından kaynaklanır. Buzdolabının gazı biter ve bu arızayı verir. Zor bir işlem değil. Bende Harun’a bunu tek başıma hâlledebileceğimi söyledim. Biraz geleyim diye tutturdu, anlamadım bende.Sonunda anlaştık, tamam dedi.

Atladım arabaya, *Sezen aksu - Zalim* dinleyerek koyuldum yola. Vardım sokağa. Hemen müşteriyi aradım arabada. Böyle tecrübelerim var, binaya girmeden müşteriyi ara. Ya evde yoksa?

Telefonu açtı anında, henüz evde olmadığını söyledi utanırcasına. 10 dakika beklemem gerektiğini söyledi bana. Beklerden koyuldum bende, kafede bulduğum kitaba. “Gönlümün Kül Tablası” ‘na.

*Öngördüğün sadece küpesizlik ve iyilik
Sadece iyilerin, sessizliği
sevgilim.*

*24 kere astım kendimi
48 kez sadece son iki günde*

*Sadece tadına baktığın ve
ve haddinden fazla
haddi yüzünden
sevdiğin uçurumlar*

Etine bir şeyler tutturmak, küpe dahi olsa, sadistliktir aslında. Ve kendine acı çektirmenin nihayeti, kastî bir ölümdür sanırım. Şairde bundan bahsediyor galiba. Ve iyiliğin, sessizlikten yola çıktığından bahsediyor galiba. İntihar ise, saat başı yaptığı bir şey şairin, bundan haz aldığı ortada. Sadece tadına baktığından kaynaklı, bundan aldığı hazzı daha iyi anlayabiliyoruz. Ayrıca had, huduttan gelmektedir. Hudut ise sınır ve çizgi demektir. Bir uçurumu haddinden fazla seviyor ve bunu o uçurumun sınırı yüzünden seviyor. Yani hep sınırda, bu uçurumun, süreklide tadına bakıyor.

Arabanın camının titreşimleri ile irkiliyorum, çünkü düşünceler uykumu getirmiş. Müşteri, firmanın logosunu görünce cama tıklamış. İniyorum arabadan, yağmura çok müsait bir hava var. Müşteriyle tanışıyoruz, adı Kâmilmiş. Tokalaşıyoruz bile(bu bizim sektörde pek gerçekleşen bir şey değil). Merdivenleri tırmanıyoruz, eve giriyoruz. Ayakkabılıktan anladığım kadarıyla Kâmil de tek yaşıyor. Buzdolabının içinde ancak bir insana yetecek yiyecekler var. O hazin kokuyu alıyorum buzdolabından. Yoksulluğun buzdolapları kokar. Eğer o kokuyu bilmiyorsan ne kadar şanssız olduğunun bilincinde değilsin. Elindekinin kıymetini bilemezsin çünkü.

Gök Gürlüyor

Göğün gürlemesi ile irkiliyorum. Hemen işe koyuluyorum. Onlarca kez yaptığım birşey bu. Buzdolabını çekiyorum yavaşça, arkasına geçiyorum sonra. Birkaç test kitabı çıkıyor arkasından, anlamıyorum sebebini. Soramıyorum da Kâmil'e, ya ayıp olursa?. Yanlışlıkla atılacak bir yer değil sonuçta. Kâmilin eline usulca tutuşturuyorum neden orada olduğunu sorarcasına. Uzaklara dalıyor oda.

- “Erkek kardeşimin, o artık çok uzaklarda.”

diyor, ekliyorum bende bardaktan taşarcasına

- “Yurt dışında mı?”

“Hayır” diyor, “Basamıyor artık toprağa”. Susuyoruz sonra, sadece susuyoruz. Ben işimi bitiriyorum. Veda ediyorum ev halkına.

Ofise döndüğümde harun bana bakıyor ilk defa. Bu farklılık gözümünden kaçmıyor aslında. Bozuntuya vermiyorum, hâli hazırda geliyor zaten yanıma. “Nasıl geçti” Diye soruyor, gözlerinde ilgi dolu bir eda. 3 Sene boyunca böyle bir şey sormamıştı bana. “Üzücü” Diye yanıtlıyorum kısaca. “Ne oldu” diye soruyor sonra. Anlatıyorum...

Kâmil'in kardeşinin muhtemelen intihar ettiğinden ve durgunluğunun bundan olduğunu söylüyorum. Test kitabından bahsediyorum.

Mesai bitiyor, şirketin arabası bende kalıyor ve eve dönüyorum *Vega - Serzeniste* eşliğinde.

Masumsun sen
Masumsun sen
Bana göre
benimse kırk tilkiyle şu beynimde
Ne işim var savaşlarda boyalarla gözlerimde

Ama ben, ben masum değilim, görüyorum gözlerinin içinde. İnsanların, hayvanların ve taşların gözlerinde. Arabayı durdur, merdivenlerden çık, birine omuz atmaktan çekin ama korkma, kapıyı aç, içeri gir, perdeyi kapat, elini yüzünü yıka ve çay demle. Döngüne dön, sıradan, rutin şeylere. Zaten hep bir evden çıkarsın sen, gidersin bir eve. Bir evin yok çünkü hiç bir yerde. Evin belleyemedin, doğdun yeri bile. Ölümünden kaçtığın gibi kaçtın evi evleştirmekten. Birde ezberinde olmasına rağmen okumaktan mutlu olduğum şu “*Gönlümün Kül Tablası*” ‘ını tekrar tekrar ezberle. Bildiğin şeylerin orada olması, onları tasdiklemek seni arşa çıkarsın ve zevk içinde git rüya denen yere.

Damlayan gözyaşı olmak zorunda mı?

nasıl ki düşen bir yaprak gökten düşüyorsa
bende öyle düştüm şu kuyuya
en dibinde yusuf siyerler okuyordu
şiiir ezberler gibi dua ettim kuyuma

ve tüm dualar kabul olur
rüya gibidir
keskindir
en çok köpekleri uzaktan sevenlerden nefret ediyorum

Gün ayıyor

Gün aydı. Gün, aymak ile meşhurdur.

Günahlarda işlenmesi ile meşhurdur. Bende dalgınlığımla. Dalıp gidip yine işe geç kalmak üzereyim sanırım. Kahvaltı mı? uzun süredir görmediğim bir şey. En önemli öğünü ve en önemlisi olan ölümü atlıyorum uzun yıllardır. Adam olmak bunu gerektirir. Hem sokak köpeklerine de selam veriyorum zaten.

Neyse ki bugün pazar. Beklenmedik bir durum olmaz ise işe gitmeme gerek kalmıyor. Bugün ne yapacağım peki?

Uyan, yüzünü yıka, su iç, gerçeğini asla bilemeyeceğin şiirleri kendi zihninden sağdığın düşüncelerle harmanla. Hızını yavaşlat, her şeyi çok hızlı yapıyorsun artık bunu anla. Biliyorsun, *Mikrodalga fırınlar, eyirfirayer'lar, metro'lar, toki'ler* ile yaşa. Hepsi, olanı daha hızlandırmak için orada. Hız, farsça *ḫīz* (خی) 'dan geliyor. Sıçramak, fırlatmak mânasından gelir. Bu kelimenin türetildiği zamanlarda sıçrayan bir objenin, fırlatılan bir taşın kontrolü, şu ankine nazaran neredeyse yoktu. Yâni hızlı olan bir şeyin, kontrolsüz olacağını hız kelimesi dahi söylüyor bana.

Kıyafetimin ceplerine bakıyorum, cebimden çıkanlar bir koyun sürüsünden sayıca fazla. Çöldeki kum, yağın en sağnak yağmurdaki su sayısı kadar. 2 *ataş?*, 1 *taş?*, biraz *tütün?* henüz çiğnenmemiş ama paketinden çıkarılmış sakız?, biraz *slime parçası?*, 2 *buçuk adet vida?* ve bir *parça kağıt*. Evet, *kağıt ya*. Şiveli soygun yapan adamdan düşen *kağıt*. Sahi, ne yazıyordu onda? Bakmayı unutmuşum.

“Amca, artık toprağın hissini ayaklarım unuttu”

Bindim arabaya, taktım anahtarı yuvasına. Bastım marşa, biraz zorlandı ama çalıştı sonuçta. Arabaların içindeki büyük karmaşa, benziyor kafama. Aküden aldığı elektriği, marş motoruna verip motorun ilk hareketini sağlıyor. Motorun içerisinde ise pistonlar hareket ederken, içeriye hava ve yakıt veriyor. Pistonun hareket etmesi ile sıkışan hava ve yakıt karışımı, buji adlı parçayla elektrik kullanarak kıvılcım oluşturuyor. Bu kıvılcım, patlamaya sebep oluyor. Bu patlama ise pistonun geri itilmesini ve diğer pistonun yukarı çıkmasını sağlıyor. Aynı zamanda şanzımana dönme gücü veriyor. Eğer şanzımanda belli boyutta çarklar ile (vites) tekerleklerle bağlı ise tekerleklerle güç gidiyor. Tabi, bu işin en en basit hâli. Eğer en ufak parçada, çok ufak bir sıkıntı olursa, tüm sistem komple çöküyor.

Etrafımızda olan olayların muhteviyatına hakim değiliz, çok sevdiğimiz bir arkadaşını neden çok seviriz? neden sevmemizi sağlayacak şekilde davranıyor? O arkadaşını o arkadaş yapan, acılarıdır belki? her insan sevdiğini sevmeye devam etmek ister, o zaman o arkadaşın acı mı çekmesi mâkbuldür? Herkes nasıl mutlu olabilir ki?

Park ettim arabayı, bindim günüme 2 buçuk dakika kazandıran asansöre. Ofisin kapısını tıklattım

usulca, tatlı bir ciyıklama ile açıldı ofisin kapısı. Bir 'depofis'te kalıyoruz biz. Yedek eşyalar için depomuz yok. Patron beyimiz fazla görmüş bir depoyu, etrafta onlarca yedek parça. Tüm hepsini birleştirdiğimizde 4 buzdolabı 15 çamaşır makinesi 1 de *ketil* yapılmakta. *Ketil* yapılacağına dair garanti verebilirim çünkü şu an kaynıyor. Yaptık onu, patron geldiğinde gizliyoruz. Nereye kadar bakalım. Kilo veriyor Harun ve bu verdiği kiloları neye borçlu olduğundan bahsetmiyor. Normalde herkes bahsederdi, o bahsetmiyor.

Haklar Yeniyor

Aylinim yazdı, bu sefer cevap vermek istemedim ona. Belki arar ve sesini duyarım. Fakat bunu duymaya hazır olmadığımı karar verdim en sonunda. Kader, ağlarını örer belki hızlıca. Belki bundan birkaç sene sonra, kavuşurum Aylinime ve çocuklarıma. Bilemiyorum.

‘Gözlenir sokak, kat 7, no 14. Arıza kodu 7. Çamaşır Makinesi.’

Çıktım yola, yollar zaten çıkılmak içindir aslında. ‘Yolu kaybetmektense yolda kaybolmayı yeğlerim’ vardı aklımda. Haruna söylemek istedim usulca. “*Gönlümün Kül Tablasında*” yazıyordu. Herkes bilsin istiyorum bu kitabı. Yazarıyla tanışamadım hâla. Hâla dövüşmedim hayatla. Harun ise, şu aralar sanırım bir yolda. Kilo vermekte, telefon oyunlarını bırakıp düşünmeye vakit harcamakta.

İrkildim, harunun frene sertçe basmasıyla. “Bulamadım evi” dedi bana. Ona bulanların muhakkak arayanlar olduğunu söyledim yüksek bir ses tonuyla. Normalde buna gülecek birisi olan Harun, uzun düşüncelerle girdi savaşa. Kafasında bir ampül yada elektriklenme oldu galiba.

Müşteriyi aramadık, normalde arardık ama yolu aramak daha cazip geldi. Bugünde böyle olsun istedik. Evi bulduk, asansöre binip fazlasıyla vakit kazandık ve kapıyı çaldık. Kapıyı açan 40’lı yaşlarında, disiplinli gözüken bir adamdı. Ayakkabılığında bir kadına dair hiçbir şey yoktu.

“Vazgeçtim” dedi adam, “Lütfen yapmayın makinemi”. Daha önce bize makinesini yapmamız için yalvaran çok insan olmuştu. Bolca özür dileyen insanlar. İlk kez yapmamak için istek alıyorduk. Bunun üzerine iyice afalladık. Bize içeriye davet etti. Adamın suratından ve hareketlerinden hüznü ortadaydı. Ev, zengin içerikli bir ev olmasına rağmen bir tür kasvet ortadaydı. Gerçek kasveti kokusundan tanırım ben, gözlerimi yaşartır. Çocukluğum hatırıma gelir.

- “Size bir kahve yapardım ama haddinden fazla düşünceliyim” dedi adam.

Ve ekledi;

- “Zeki Demirkubuz filminden hâlliceyim şu anda” (Harun’un yüzündeki ince gülümseyi görmemiz gerekiyordu)

Adam durmadı, devam etti;

- “Bir dönemler, dönem benimdi. Sonra dönem değişmedi, biz değiştirildik. Çakarlı arabalar ile gezerdik biz, trafiğe hiç takılmazdık. Helâlik almamız gereken onlarca insan varken, biz kendimizi hak sahibi görürdük. Babası işçi, annesi ev hanımı ve bankalar yüzünden bankalara tonlarca borcu olan insanların evlerini ihâle ile sattırıp kendimiz alırdık. Piyasayı domine edip, daha pahalıya satardık. Şimdi olsa yapmam, o zaman göremiyorduk. Aynı

duruma düşmeden, görebilmem imkansızdı. Şatafat, sadeliğin en yakıştığı insana bile yüzük taktırır.”

Hatırıma, “Gönlümün Kül Tablasında” ‘ki alıntılar bölümünden bir şiir geldi, ezberden yokladım anında.

(Bir çocuğun ağzından)

*Mesela: Bugün bir olay yaşadım, örnek olsun
Babam işçi, annem evhanımı, tonla borcumuz var
Evimizi icra ettiler, önce sordum niçin? Düzen buymuş
Olmaz olsun böyle düzen öl de kurtul
Diye geçirdik içimizden, gidebileceğimiz bi köy de yoktu
Sonra ihaleyle sattılar evimizi, bir mafya aldı
Daha pahalıya satacaklarmış, öyle duydum
Hey Allah’ın elçisi, bugün böyle oldu.*

Ve aynı kitapta, alıntılar kısmında yazıyordu

İmkanın mı yok? vicdanın mı var? zâlim olmamak için.

Kartlar Dağıtılıyor

Ben kendimi bilmiyorum. Henüz böyle bir sınava girebilmiş değilim. Girdiysem bile fark edebilmiş değilim. Fakat zenginlik dolu şu kasvetli odanın içindeki beyefendinin durumu oldukça ortada. Vicdanı yokmuş, zâlim olmuş. Af edebilir miyim onu? tekrar imkanı olursa bu pişmanlıkları unutmuyor mu? *“Vicdan Tamir Edilir”* başlıklı tabelalar var mı?

bana adam samimi gibi geldi. Benim inandığım Allah (müslümanım diyen bir çok kişinin inandığı [nı zannettiği] Allah’la aynı değil) ona görebilmesi için yol göstermiştir. İrade vererek en başta o yolun ucunu göstermiştir.

Zaten, yol mürşiddir yürüyene. Kılavuz, aslında yolun kendisidir. Yanlış yola girdiğinde yol bile yapma der sana, sağır olsanda sarsılır sonra. Ardından bile bile varırsın zarara. Bile bile lades edersin lan hayatla. Merhamet ararsın etrafında. Merhamet edilmez, zarara kendi ayaklarıyla gidene oysa.

İşler değişmiş, şutlamışlar beyefendiyi. Harun haddinden fazla asabi. Asabiyet ise tek dişi kalmış canavar. Canavar ise can’dan gelir. Harun’un canı yanıyor sanki, canavar gibi kükremek istiyor. Fakat mânevi bir hava var ortamda. Onca konuşulan günah nasıl karışır ki mâneviyatla? Beyefendinin yaptığı çok ortada, kibrini arttırmış. Bunuda anlatıyor gururla.

Ben ise sadece bakıyorum sonuca, beyefendinin alışkanlıklarından vazgeçmesi zorlayacak oldukça. Devrik cümleler kuruyorum ya, devrilecek hayatı onunda.

“Peki” dedim, “Şimdi ne olacak?”

- Bana mı? Makineye mi?
- + Sana ve makineye
- “Tehlikenin ayak ucunda, herkesin ortasında bir şeyler yapmaya gayret edeceğim. Paralar aklanacak, pastalar bölünecek ve ben bir pay pasta uğruna her şeyimi satacağım.”

Aslında böyle dememişti beyefendi. Bana böyle sound etti. Paraların nasıl aklandığını, insanları bir şeylere nasıl bağımlı hâle getirdiklerini anlattı. Bonzai ‘nin en büyük karşıtlarının büyük uyuşturucu tacirleri olduğunu anlattı. Çünkü insanlar ölüyordu, ve uyuşturucu ticareti sekteye uğruyordu. Eğer bu ticaret ise, peygamberin yaptığı ne oluyordu?

Beyefendi anlatırken gözleri parılıyordu, olanlardan haz alıyordu. Ezoterik, yer altında olan her şey çok çekici geliyordu ona. Biliyorum, bu tip insanlar böyledir. Olan-bitenden hiç kopmaz ve çok savaşıır aşkla. Aşk ile savaşmak varken, aşkı düşman görüp aşk ile savaşmaya kalkanlardı bunlar. Ve *cocoaîna* partilerinde hissettikleri, aynı şey idi aşkla. Bunu görmekten acizlerdi.

Beyefendi kartını bıraktı bana, özür diler gibi bir bakış attı hızlıca. Bu tip insanlar özür dilemezler.Dileyemezler.Yenilgi olarak görürler bunu. Kimi insansa tam zıttıdır, sürekli özür diler. Sanki sihirli bir cümleymiş gibi bu. Yenilgilerini kabul ettirip kibrini arttırır.

Kartın üzerinde ise, *Müteahhit-Producer-Bilmemnepartisigençlikkollarıgenelmerkezbilmemnesi-birlogoyamilyardolarfaturakesenismihiçduyulmamışbirtirmanıninceosu* yazıyordu. Yazar, yazarlar hep ama hiç okumazlar. Okuma bilmeyene gelen emir nasıl kağıdı değil, etrafını okumaksa, bu adamlarda tam zıttıdır aslında. Faturaların üzerindeki rakamları okumak dışında hiçbir şey okumazlar.

Yola çıktık, Aylin'ime iptal olduğunun bilgisini verdim. Harun ise zifiri bir sessizliğe sahipti. Bilirsiniz bu sessizliği, aile içi bir kavgadan sonra çöken gece sessizliği idi bu. Karanlıktır, kaostur, öfkenin karanlığıdır.

Arabayı ben kullanıyordum. Hiç konuşulmayan kurallar vardır ya, arabayı benim kullanmamda öyle bir şeydi. Ben ise telaşlanmıştım beyefendinin durumuna.

Haçlar Dağıtılıyor

Telaş içinde, kendime ezberimden bir şiir beğeniyorum. “Gönlümün Kül Tablası” ‘ndan.

Haç

Göğsümde haç var
Ağzımdan çıkan
parçalar

Gözlerimde kan var
Özden önce, söz var
Avucumda orak,
“onu yavaşça yere bırak”

Emredersiniz
zaten avcuma ait çiviler var
sayın modernizmle yenilenmiş
Tüm o papazlar, piskologlar

Benden içeride, bir ben var
Hangi hastalığı yakıştıracaksınız bana
psikologlar!

1 Litre su içiyorum gayretle. Gayret ediyorum buna çünkü vücudum alışmış susuz kalmaya. Su ciddi bir meseledir aslında.

Akıştaydım, düşünüyordum su hakkında. Bilmiyordumilmekilmek ördüğüm haddinden fazla sakın olan ve sonsuz bir dansa benzettiğim rutinimin, küçük düşüncelerden yola çıkıp büyük hareketlere vesile olacağını. Bilseydim engeller miydim? bunu bilmiyorum.

Birinci bölümün özeti

Birinci bölümün özeti

Bir ayakkabılık her şeyi anlatır
Sunulan, seçimden her zaman fazlasıdır aslında
mesela cevap
hem tecrübedir bu hemde şanstır esasında

Ruhumun contası bozulmuş
silahım kafama dank etmiş
on dört kat inip
soyundum
soyguna

Karun da olsa Harun
hiç yanlış yapmaz mı?
“Bu bir soygundur ha”
şivelerimle savaşırim.

Küpeler, sadistlik ve ölüm
Hüzün, sükûnet ve iyilik
Ceylan, örümceğin ağında
Buzdolabının arkasında,
bulduğum
sadece
özüm

‘Beyefendi’ler hep olur
Haklar hep yenir
afiyet olsun!
korktuğum
başıma

hep
gelir

Savaşalım bakalım, dertleri her neyse
suda içelim
içirelimde
bitkilere

Çünkü bir gün
Gerçekten prangalardan kurtulduğumda
keşke diyeceğim
keşke kurtulmasaydım

Bir gün daha
anlamına varsaydım
hayatın
ah, hayatım!